

TIJD OM OP TE RUIMEN!

Hoeveel spullen kan een mens verzamelen in zijn leven? Veel, weet u waarschijnlijk uit eigen ervaring. Na een leven lang opbergen, puilt het huis langzaam uit en is het tijd om op te ruimen. Omdat u kleiner gaat wonen of de kinderen straks niet wilt opzadelen met alle 'rommel'. Ziet u ook zo op tegen deze grote en moeilijke klus? Wij helpen u op weg met openhartige verhalen van drie 'ontspullers'. En met zes goede tips om zelf succesvol aan de slag te kunnen.

TEKST: MONICA BOSCHMAN EN EGBERT HARTMAN FOTO'S: ALDO ALLESSIE EN ARJEN JAN STADA

OPRUIMTIPS: ELS JACOBS - DE HUISHOUDCOACH, WWW.DEHUISHOUDCOACH.NL





‘Met minder spullen verder leven’

HANNEKE RÖMELINGH (80)

Hanneke Römelingh zocht al veel spullen uit tijdens de twee verhuizingen na haar scheiding. Nu is ze opnieuw van alles aan het ordenen en opruimen. ‘Ik wil graag met minder spullen verder leven. Het zal dan overzichtelijker worden en eenvoudiger.’

‘Het heeft met leeftijd te maken. Toen mijn schoonmoeder kleiner ging worden, moest ze ook het nodige kwijt. Ik kon me toen slecht in haar verplaatsen. Ik dacht: waar maakt u zich toch druk over. En: wat zonde van uw tijd. Dat mijn kinderen zich niet verdiepen in waar ik nu mee bezig ben, dat snap ik wel. Ze hebben andere dingen aan hun hoofd.

Coach als katalysator

Spullen hebben betekenis en een verhaal. Ik voel me verantwoordelijk, voor zover ze uit de familie komen. Ik zoek naar een goede bestemming en vind het fijn als er weer wat is opgeruimd. Ik ben teleurgesteld als wat ik heb bewaard niet wordt gebruikt zoals ik had bedoeld. Zo werd de lego van mijn zonen, door mij gesorteerd en opgeborgen, om verschillende redenen niet hergebruikt maar doorverkocht. Nog steeds ben ik speelgoed aan het lozen. Pas gaf ik nog een grote doos met onder andere autootjes en Playmobil aan een jongetje uit de buurt. In een aparte doos verzamel ik dingen voor de kringloop. Wanneer die vol is, breng ik de spullen weg.

Voor de administratie heb ik een paar maanden geleden een opruimcoach in de arm genomen. Ik miste het overzicht en er dreigden dingen fout te gaan, van onbetaalde rekeningen tot dubbel betaalde. De eerste keren hebben we samen heel veel papie-



ren weggedaan. De coach werkt vooral als katalysator. Uiteindelijk moet ik het toch zelf doen, maar zij stimuleert me om door te gaan. In de tijd dat ze er niet is, ga ik verder met opruimen. Niet helemaal volgens haar maatstaven, want zij is veel rigouzeuzer dan ik. Misschien is het nog wel het belangrijkste dat ik bij haar mijn verhaal kan doen.

Niet alles weggooien

Dit huis is niet van mij. Wanneer ik er niet meer ben, moet alles snel worden opgeruimd. Ik hoop dan dat de kinderen beseffen wat de betekenis is en niet alles weggooien. Neem mijn eigen houten kinderstoel, waar ik als kind op zat. Het zou jammer zijn als die in de cliko gaat of naar de kringloop.

Veel spullen heb ik gefotografeerd en ik heb een blog gevuld met verhalen over mijn geschiedenis. Het besef van herkomst is een relevante waarde. Voelen waar je wortels liggen.’

Met dank aan opruimcoach Ingrid Strooij, www.inc-pro.org

Tip 1. Maak foto's voordat u begint

Voordat u gaat ontspullen, loop eerst een rondje door het huis en maak foto's van alle kamers in hun huidige staat en enkele detailbeelden van geliefde meubels en voorwerpen. Zo houdt u de herinnering eraan levend. Altijd leuk om terug te kijken.

Tip 2. Opruimen volgens de Marie Kondo-methode

Ruim op volgens de methode van de Japanse opruimgoeroe Marie Kondo en sorteer spullen per categorie. Begin bij kleding, daarna alle boeken en vervolgens al uw documenten, en zo door. Als laatste – misschien wel de moeilijkste categorie – spullen waaraan herinneringen kleven.



‘Verhalen van
dierbare spullen
opschrijven’

EGBERT HARTMAN (62)

‘Wat gaat er verloren aan verhalen uit mijn leven als ik er niet meer ben en mijn neef en nicht met rollen vuilniszakken door mijn huis lopen, zoals ik een jaar of wat geleden deed bij een overleden oom?’ Deze vraag stelde Egbert Hartman (62) zichzelf een tijdje geleden, en hij besloot enkele dierbare spullen te fotograferen en het verhaal erachter op te schrijven.

‘Met mijn 62 jaren voel ik mij niet oud. Toch dringt zich steeds vaker de vraag op: wat gebeurt er met mijn spullen en spulletjes, wanneer ik morgen omval? Of, zoals mijn vader, langzaam wegdrijf in dementie? Ongetrouwd, geen kinderen...

De grote zaken zullen hun weg wel vinden. Het bureau, de eettafel, de oude Gispentoel. Nee, het zijn de kleine dingen waar ik aan denk. En ik probeer ernaar te kijken door de ogen van degenen die straks mijn huis leeghalen.

Zo staat er in mijn boekenkast een klein glaasje. Ik kreeg het van een oudere vrouw in Odessa, in Oekraïne, toen dat nog deel uitmaakte van de Sovjetunie. Ik had haar bij toeval ontmoet op een binnenplaatsje. Ze noodde me binnen en vertelde haar levensverhaal. Alsof ze, tegenover een toevallige buitenstaander, opeens de luiken openzette. Ze had onder Stalin in een kamp gezeten, het had haar leven verwoest. In het kamp tekende ze ansichtkaartjes en ruilde die tegen voedsel. Nu, in Odessa, levend in armoede, kocht ze blanco glaasjes, schilderde er bloempjes op en verkocht ze met wat winst. Bij het afscheid gaf ze me zo’n glaasje cadeau.



Ik zou Tante Tonja, zoals ik haar was gaan noemen, nog een paar keer opzoeken. ‘Mijn jongen’, zei ze dan tegen mij.

Ik heb van het glaasje van Tante Tonja een fotootje gemaakt en het verhaal erachter opgeschreven. Het was een eerste aanzet. Ik ben daarna mijn huis doorgelopen, heb lades opengetrokken en boekenkasten bekeken. Veel leverde dat niet op, maar dat hoeft ook niet. Drie, vier kleine dingen die staan voor iets uit mijn leven. En ook een paar voor mij bijzondere boeken. Zoals een Nederlandse uitgave van Svetlana Aleksijevitsj, de Wit-Russische winnares van de Nobelprijs voor literatuur. Ik liet het door haar signeren en op de eerste pagina schreef ze: “Voor mijn eerste Nederlandse vertaler.” Ja, apetrots ben ik daar op.

Mijn familie weet waar de verhalen met de fotootjes liggen. Wat ze ook met de spulletjes doen, dat is een rustgevend idee.

Tip 3. Alleen spullen houden die u blij maken

Ga bij het selecteren vooral uit van wat u wilt houden en niet van wat u weg wilt doen. Stel uzelf de vraag ‘Word ik er blij van?’ terwijl u spullen door uw handen laat gaan. Behoud alle spullen waarbij het antwoord op deze vraag ‘ja’ is en neem afscheid van de rest.

Tip 4. Zet een exit-doos neer

Zet een lege verhuisdoos op een goed bereikbare plek waar u regelmatig komt, bijvoorbeeld de woonkamer, keuken of gang. Komt u in uw kasten of laden iets tegen dat weg kan, leg dit dan meteen in deze ‘exit-doos’. De volle doos brengt u bijvoorbeeld naar de kringloopwinkel en thuis zet u hem leeg weer neer.



‘Kamer voor kamer
zocht ik alles uit’



HETTY TER HALLE (74)

‘Ik heb alles in handen gehad en alles doorgebladerd. Aan veel dingen zit een herinnering.’ Hetty ter Halle verhuisde vorig jaar van een huis waarin ze 34 jaar woonde naar een appartement. Kamer voor kamer zocht ze alle spullen uit.

‘Dertien jaar geleden ging mijn man naar het verpleeghuis, zeven jaar geleden is hij overleden. Ik bleef alleen in een huis dat veel te groot voor me was en waar veel aan moest gebeuren. Uiteindelijk besloot ik om het te verkopen. De hele zomer van 2018 ben ik bezig geweest met het uitzoeken van spullen. Weg of mee, dat was steeds de keuze. Echt overal zitten verhalen aan. Dat maakte het uitzoeken moeilijk en ook vermoeiend, al vond ik het fijn zelf te kunnen beslissen.

Zo veel dat ik niet gebruikte

Van sommige dingen wist ik meteen dat ze megingen. Bijvoorbeeld foto's en de kaarten die ik kreeg toen mijn man overleed. Maar in al die jaren was er ook zo veel blijven staan dat ik niet gebruikte. Kampeerspullen, gereedschap, schroefjes en boutjes, schoolspullen van de kinderen. Soms wilde ik dingen houden, maar wist ik dat het niet kon. Dan vroeg ik wie van de kinderen het wilde hebben. Zij hebben uiteindelijk heel wat meegenomen, zelfs een Heilig Hartbeeld dat nog van mijn ouders is geweest. Ik heb ook spullen weggegeven aan kennissen, bijvoorbeeld de tuinstoelen. De grote tafel met zes stoelen zette ik op Marktplaats, er kwam niemand voor. Ook de encyclopedie van ons



trouwen bleef over. Als ik niet was verhuisd, had die er nog gestaan. Die hoorde gewoon bij het huis.

Toch weer een afsluiting

Alles wat ik mee wilde, ging met de verhuishwagen naar het appartement. De rest bleef staan voor een huisontruimer. Ik was er niet bij toen hij het huis leeghaalde, dat wilde ik niet zien. Ik ben wel blij dat ik het op deze manier gedaan heb. Naar kleiner gaan wonen heb ik jaren toegeleefd. Uiteindelijk was het een opluchting om te verhuizen, al gaf het een weemoedig gevoel. Het is toch weer een afsluiting. Ik moest de deur dichtdoen om te kunnen genieten van de volgende stap. Ik woon hier goed, met weinig rommel. Wanneer ik overlijd, mogen de kinderen ook een huisontruimer vragen. Op sommige dingen zit al een sticker waar op staat wie het later krijgt.’

Tip 5. Kies voor laagdrempelig wegdoen

Het is heel verleidelijk om alle overbodige spullen onder te willen brengen op goede, nieuwe adresjes: bij uw kinderen, vrienden, burens of goede doelen. Maar heeft u weinig tijd of moet u nog erg veel spullen uitzoeken, doe ze dan ‘laagdrempelig’ weg via de kringloopwinkel, een kledingcontainer of tweedehands boekenwinkel.

Tip 6. Kies voor ‘omgekeerd opruimen’

Omgekeerd opruimen helpt als u moedeloos wordt van zo veel kleine spullen in een la of op een plank. Hevel dan alle spullen in een lege verhuisdoos. Wat u daadwerkelijk gebruikt, gaat weer terug naar de oorspronkelijk plek. En wat na vier weken nog steeds onaangeroerd in de doos ligt, kan waarschijnlijk weg.